

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Policratici Contenta

Johannes <von Salisbury, Bischof>

Parrhisius, 1513

[Incipit prologus libri octau.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70332)

Polícratici de Curialiū nugis.

*Scomata plu-
ra tullij.*

*Alexā dri sco-
ma in parme-
nionem.*

utrobique dicta sit/illud tamen ledoria est quod aperte obiectum
exprobratūq; est/hoc scoma/qd figurate. Sunt scomata minus
aspera/que quasi edentate belue sunt morsus:vt tullij in confu-
lem qui vno tantum die consulatū peregit. Solent (inquit) esse
flamines dyales modo consules dyales habem⁹ & in eundem:
vigilantissimus esto consul noster canius qui in cōsulatu suo sō-
num non vidit. Eidemq; exprobranti sibi q; ad eundem consulē
non venisset: veniebam (inquit) sed nox me comphēdit. At de
vsu ledorie/vel scomatis & ciuilitate dicitur in sequētib⁹. Nūc
ostendisse sufficiat/quia arguere licitū est: quod equum est esse
correctum. Vnū tamen de scomatib⁹ alexandri quasi in calce li-
belli huius superioribus annectam. Cui ei rex darius vno & al-
tero prelio virtutē eius expertus partem regni tauro mōtetē⁹
& filiam in matrimoniū cū decies centū milibus talētis pollice
retur: ei⁹ pmenion vir magnus inter alexandrios dixisset se si
alexander esset vsurū hac conditiōe/ respondit. Et ego si parme-
nion essem eadē vterer/ tacite quidē consiliarij timiditatem ar-
guens voce duabus victorijs respōdente dignaq; cui tertia sicut
euenit tribueref. Liberū ergo fuit & semper licitū libertati pce-
do personis/ dicere de vitijs quoniam & ius est quo licet veras
expromere voces: & q; etiam seruis aduersus dominos dū vera
loquuntur decembrē indulget libertatē. Tunc ergo nō impetra-
ta venia que ipso iure competit liguas acuit: & quicquid eos to-
to anno vrit impune redarguūt: palam detegētes & crimia: dū
tamē expletis saturnalibus citra veniā nequaq; ad accusatiōem
dñorū patronorū ve pfiliant: vtor ergo libertate decēbris & ius-
sis tuis obtēperās quod me & te vrit bñficio iuris cōmuni fident-
ter arguo/nō necesse ratus veniam impetrare/in his que publi-
ce seruiūt vtilitati & tue sunt placita voluntati.

¶ Explicit liber septimus.

¶ Incipit prologus libri octauj.

*Sirtes sunt
scopuli emine-
tes loca areno-
sa in mari.*

Volent qui mare nauigāt illis habere gratiā
& referre: quorū beneficio pericula euaserūt.
Accenduntur ignes/damores excitant: eri-
guntur & signa/quibus scillea vorago:turbo
carybdis: saxa latētia/tractus & tenacitas sir-
tium/a nauigantibus queāt salubriter declina-
ri. Sic & his/qui ea imminere denunciāt: qui
bus salus perichitaf hūana/rectissime grā debetur ex merito:&
qui eā merētibus nō repēdit ingratus bñficii/dignus est salutis

dispendiū sustinere. Nemo autē est qui salutē vitiis nesciat ipedi
ri: eaq; ex amore pximorū notari ad fugā publice interest. Vita
siquidē humana quouis freto pcellosior est: nec possūt deuita
ri crimina nisi suis denuncientur iudiciis. Ad hanc ꝛo operam
publice vtilitatis & tue iussionis stimulis vrgeor: licet in me ni
hil agnoscam: qđ attentionē puocet auditorū / hō vndiq; imuni
tus & imminutus: & cui nec vita ad conscientiā: nec ad doctri
nam sciētia: nec opera suppetūt ad exemplū. Vñ in me a pluri
bus conclamat vt taceā dicentib; qđ nec etiā ꝛtutē speciosa laus
est in ore peccator. Hoc hi soli faciunt quibus vitia placent / cur
rētes in mortē nemine reuocante / aut qui saluātur inuiti. Nam
quibus bona placent nō a quo sed qđ dicatur attendūt: & ex cau
sis dicendi dicta pensantes: gratū habent / quicqđ vndecumq; eli
citū ꝛficat ad ꝛtutem. Nō ergo quis sed qđ / qua ve de causa scri
bam diligēs lector attēdat / & vbi male dicta inuenerit sincerus
iudex: & nec inuidie: nec odii: nec alterius affectionis motu cō
cussus / testimoniū de malo phibeat: & vbi bene dixerō non me
cedat. Mihi tñ ꝓ minimo est: si innocentie mee gratis detrahi
tur a peruersis / quos emendari vellem si me tamen benignita
tis tue fauor exceperit. Quicquid autem a ꝓntib; patiar: spero
auctore deo & charitate qua vrgeor ad scribendū mihi prestan
te fiduciam qđ labori meo gratia non deerit posterorū. Odio sig
dem vel amore in partem alterutram ꝓntium pluriūq; indicia
prolabunt. Nihil equidē presenti opi ex ꝓposito inferes qđ non
sit ratione vel precedentiū auctoritate scriptorū subnixū. In qb;
tñ quid sequendū sit lectoris relinquit arbitrio: vt ꝓcul a nomie
meo faciam vitiū: & notā mētiendi. Sed hec hacten;. Nūc tran
seamus in epicureorū castra: & quod ibi ꝓcerto fuerit explora
tum: in medium proferatur. Nam ad eorū sectam pertinere no
scunt indubitanter qđ in oibus proprie seruiūt voluntati.

¶ Incipit liber. VIII.

¶ Qđ gnatonica subest traioniane: & de septē ꝓncipalib; vitiis
& seq̄la eorū fm gregoriū: & qđ ianis glia nobile ortū hz. Cap. I.

IN tota ergo epicureorū familia isignis est tra
lo: & licet nō exierit primus: aut oim primus
habendus est: aut non minim; inter primos.
Ei nāq; licet ineptus sit / tota gnatoniorū fa
ctio famulatur. Et forte comic; gnatonē ideo
introduxit seruum militis gloriosi: vt elegan
ter inuiceret / qm̄ & in vita hominū: & in asser